והתניא (א)כיוצא בו א"ר יוסי (א) (1)והבאים מהשבי בני הגולה הקריבו עולות פרים (ב) (בני בקר) שנים עשר אילים תשעים (ג) ותשעה כבשים שבעים ושבעה (א) שעירי חטאת שנים עשר הכל עולה לה' וחטאת מי קרבה עולה אמר רבא כי עולה מה עולה אינה נאכלת אף חטאת אינה נאכלת שהיה רבי יוסי אומר על עבודה זרה הביאום ואמר רב יהודה אמר שמואל על עבודה זרה שעשו בימי צדקיהו קא סלקא דעתין למאן דאית ליה חטאת צבור שנתכפרו בעליה מתה אית ליה נמי חטאת צבור שמתו בעליה מתה (ד) והא הכא דאיכא דמתו בעליה וקא קרבה אמר רב פפא אפילו למאן דאמר חטאת צבור שכפרו בעליה מתה חטאת צבור שמתו בעליה אינה מתה (ג)לפי (א)שאין הצבור מתים מנא ליה לרב פפא הא (ה) אי נימא משום דכתיב (2)תחת אבותיך יהיו בניך אי הכי אפי' יחיד נמי אלא היינו טעמא שאין הציבור מתים (ב) משעירי רגלים וראשי חדשים דאמר רחמנא אייתינהו (ה)מתרומת הלשכה ודלמא מתו מרייהו דהני זוזי אלא לאו ש"מ אין הצבור מתים (ו) ואיבעית אימא כי אקרובינהו להני חטאות אחיי אקרבינהו דכתיב (3)ורבים מהכהנים (ג) הלוים וראשי האבות הזקנים אשר ראו את הבית הראשון ביסדו זה הבית (ז) (ד)בוכים בקול גדול ורבים בתרועה (ח) ודילמא הנך מיעוטא לא מצית אמרת דכתיב (ה)(4)(ולא הכירו העם בתרועה ושמחה) לקול בכי העם והיכי מקרבי להו והרי מודין הוו אמר רבי יוחנן הוראת שעה היתה הכי נמי מסתברא דאי לא תימא הכי בשלמא פרים ושעירי' כנגד שנים עשר שבטים [א] אלא (ט) (ד) כבשים כנגד מי אלא הוראת שעה היתה: (י) תנן התם (ו)משמת יוסף בן יועזר איש צרידה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים בטלו האשכולות (יא) (ז)איש שהכל בו (ח)ואמר רב יהודה אמר שמואל (ט)כל אשכולות שעמדו להן לישראל מימות משה עד שמת יוסף בן יועזר היו למדין תורה כמשה רבינו מכאן ואילך לא היו למדין תורה כמשה רבינו והאמר רב יהודה אמר שמואל (י)שלשת אלפים הלכות נשתכחו בימי אבלו של משה דאישתכח (יב) להו אישתכח ודגמירן להו הוו גמירי כמשה רבינו (יג) והא תניא משמת משה אם רבו מטמאין טמאו אם רבו טהורין טיהרו (יד) ליבא דאימעיט מיגמר הוו גמירי להו כמשה רבינו במתניתא תנא (כ)כל אשכולות שעמדו לישראל מימות משה עד שמת יוסף בן יועזר איש צרידה לא היה בהם שום דופי מכאן ואילך היה בהן שום דופי (ל)והתניא מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מלבו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שיינק חלב (טו) רותח שחרית והביאו עז וקשרו לו בכרעי מיטתו והיה יונק ממנה חלב למחר נכנסו חביריו לבקרו כיון שראו העז אמרו ליסטים מזוין בתוך ביתו ואנו נכנסים לבקרו (טז) ישבו ובדקו ולא מצאו בו עון אלא של אותה העז בלבד ואף הוא בשעת מיתתו אמר יודע אני בעצמי שאין בי עון אלא של אותה העז בלבד שעברתי על דברי חבירי שהרי אמרו חכמים (ו)(מ)אין מגדלין בהמה דקה בארץ ישראל וקי"ל (נ)כל היכא דאמר מעשה בחסיד אחד או ר' יהודה בן בבא או ר' יהודה בר אילעאי ורבנן בתר יוסף בן יועזר איש צרידה דרי דרי הוו

אמר

כיוצא בו. לא איתפרש היכא קאי: **וחטאת מי קרבה עולה.** דכתיב (ה) ושעירי חטאת שנים עשר הכל עולה: **ואף חוטה חטאת אינה נאכלת שהיה רבי יוסי אומר.** יז] שעיר של עבודה זרה הביאום כנגד שנים עשר שבטים יח] שעבדו עבודה זרה בימי צדקיהו וליבור (ו) שמביאין שעיר לחטאת דכתיב בשלח לך אנשים גבי עבודה זרה (במדבר טו) ועשו כל העדה פר לעולה וגו' ושעיר עזים אחד לחטאת וגו' ואותן שעירין נשרפין הן מחוץ למחנה כפר העלם דבר והן שעירין הנשרפין כדאמרינן באיזהו מקומן (זבחים דף מז.) ובמנחות בהקומץ רבה (דף מ.) נפקא לן (ז)(דהכא) מהאי קרא דכתיב גבי פר העלם דבר ועשה לפר וגו' כאשר עשה וגו' (ט) והכי תניא (ע) ועשה כאשר עשה מה ת"ל לכפול בהזיות כו' וסיפא דברייתא החטאת לרבות שעירי עבודה זרה לידון כפר העלם דבר: **וקא קרבה.** אע"ג דמתו הבעלים כאותן ע' שנה שהיו בבבל: **יהיו בניך.** כלומר דבנים הוו במקומן ומשו"ה קרבה חטאתן: **היינו טעמא שאין הציבור מתים.** שאין דין חטאת שמתו בעליה בציבור משעירי מוספי הרגלים וראשי חדשים (ז) יט] חטאות נינהו ואמר רחמנא אייתינהו מתרומת הלשכה משקלים הבאין באדר ואע"ג דאיכא למימר דלמא מתו מרייהו דהנך זוזי קצת מאותן שהביאו השקלים מתו קודם הרגלים ונמצא שמקריבין חטאת שמתו בעליה שהרי יש להן חלק בהן: **כי אקרבינהו.** להנך שעירי עבודה זרה בימי עזרא: **אחיי אקרבינהו.** על אותן שהיו עדיין חיין מן העובדים עבודה זרה בימי צדקיהו כ]: **ורבים בתרועה.** אותן שלא ראו את הבית הראשון היו עכשיו מריעין ושמחין: **ודילמא הנך.** שחיין עדיין מיעוטא דישראל הוו ולמיעוטא לא מקרבין כמרובין אלא כיחידים כל א' ואחד שעירה ומדאקריב (ח) שעירים שעיר לכל שבט כמרובים ודאי אקמאי דמתו סמיך ושמע מינה דאין חטאת ציבור מתה: **לקול בכי העם.** אלמא רבים היו הבוכים על המריעים כא] ובוכים היו מן הראשונים: **הא מודין היו.** בימי צדקיהו: **ה"נ מסתברא.** דהוראת שעה היתה: **בשלמא פרים שנים עשר.** לעולה ושנים עשר שעירים לחטאת: **כנגד י"ב שבטים.** דזהו קרבן ציבור בעבודה זרה פר לעולה ושעיר לחטאת בפרשת שלח לך: **שהכל בו.** תורה ויראת חטא וגמילות חסדים: **דאישתכח אישתכח.** אותן שנשתכחו כב]: **ודגמירי.** אותן שלא שכחו הוו גמירי להו כמשה: **ליבא דאימעוט.** הלב נתמעט כג] ולא היו יודעין להחזיר אותן ששכחו מתוך פלפול הלכה היאך (ט)(הלכה) והיו חלוקין בהן והלכו אחר המרובין: **מגמר.** לאותן שלא נשתכחו הוו גמירי להו כמשה: **דופי.** קס"ד דופי של חטא לא היה באשכולות שעמדו פרנסים כד] של(י) ישראל: **גונח.** פלני"ט בלע"ז לועק מכאב לבו כמו גנוחי גנח כאימיה דסיסרא (שופטים ה בתרגום): **ליסטים מזוין.** בהמה דקה אין יכולים לשומרה והולכת ורועה בשדות אחרים: **ורבנן.** והנך רבנן ר' יהודה בר אילעאי ורבי יהודה בן בבא: **בתר יוסף בן יועזר דרי דרי הוו.** כלומר אחר יוסף בן יועזר הוו אלו לאחר דורות הרבה וקתני דלא מצאו בהן עון אלמא לא היה בהן דופי:

דופי

כיוצא בו אמר ר' יוסי. פרש"י לא איתפרש היכא קאי (ט) כה] הכי תניא בת"כ על ההיא דדרים האי קרא (י)דכתיב גבי כו] [עולה ויורד] (ויקרא ה) ואת השני יעשה עולה מה עולה אינה נאכלת אף חטאת זו אינה נאכלת ועלה מיתניא היא: **על** עבודה זרה שעשו בימי צדקיהו. ואתיא (י) כמ"ד כז] דאית ליה ליבור בעבודה זרה כל שבט ושבט מייתו פר ושעיר ואמטו להכי הביאו שעירי חטאת שנים עשר לשנים עשר שבטים(י): (ל)**והא הכא** כח] דאיכא מתו בעליה וקרבה. והקשה הרשב"א מה ענין זה למתו בעליה דכולי הש"ס דמיירי שהפריש החטאת ומתו בעליה אחר כך אבל הכא הרי לא הפרישו שום דבר כט] ואומר רבינו נתנאל דאי בלא הפריש מאי להקריב אלמא יש כפרה למתים וא"כ כל שכן היכא שהפריש ואח"כ מתו בעליה דראוי להקריב וכן משמע בפ"ק דהוריות (דף ו.) דאמר והא (מ)אית כפרה למתים דמייתא להא שמעתא דהכא משמע דאי יש כפרה למתים על הבנים להקריב בשבילם וכ"ש אם הפריש ואח"כ מתו דעל הבנים להקריבן: **וקא** קרבה. וא"ת תיקשה נמי למ"ד תרעה דלהקריב ליכא מ"ד וי"ל דודאי כיון דלא אזיל למיתה אפי' לאקרובי נמי ראוי וכן אמרינן פרק הוציאו לו (יומא דף נ.) גבי הא דאמר כפר ואפילו כדמו ופריך עלה והא חטאת שמתו בעליה היא ומשני כיון דעל כפרת ציבור נמי אתי לאו מתו בעליה היא ל] אלמא היכא דלא אזיל למיתה אפי' להקרבה נמי הוא ראוי(מ): **קא** סלקא (נ)דעתך דמאן דאית ליה חטאת שכיפרו בעליה מתה אית ליה נמי חטאת שמתו בעליה מתה. (ס)וא"ת תיקשי למתני' דנהא ליכא מאן דפליג דחטאת שמתו בעליה ביחיד דברים אמורים ולא בציבור ואפי' הכי בכפרו בעליה פליגי וי"ל דלא דמי דמתני' פשיטא ליה דחטאת שמתו בעליה ליתא בציבור היינו כשמתו כל הבעלים ולא נשאר בהן אחד אבל הכא ס"ד דעדיין מקצת הבעלים קיימין ומש"ה קאמר דקרבה: **ליבא** דאימעיט. שלא היה להם לב להחזיר שכחתם ובהא נחלקו: **מיגמר** הוו גמירי. מה שנשתייר להם שלא שכחו הוו גמירי בדוקיא כמשה:

עין משפט נר מצוה

בב א מיי' פ"ד מהל' פסוה"מ הלכה א:
בג ב מיי' פ"ד מהלכות שקלים הל' א:
ג [מיי' פ"ב מהל' נזקי ממון הל' ג טוש"ע ח"מ סימן תט סעיף א]:

תורה אור השלם

1. הַבָּאִים מֵהַשְּׁבִי בְנֵי הַגּוֹלָה הִקְרִיבוּ עֹלוֹת לֵאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל פָּרִים שְׁנֵים עָשָׂר עַל כָּל יִשְׂרָאֵל אֵילִים תִּשְׁעִים וְשִׁשָּׁה כְּבָשִׂים שִׁבְעִים וְשִׁבְעָה צְפִירֵי חַטָּאת שְׁנֵים עָשָׂר הַכֹּל עוֹלָה לַיְיָ: עזרא ח לה

2. תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בָנֶיךָ תְּשִׁיתֵמוֹ לְשָׂרִים בְּכָל הָאָרֶץ: תהלים מה יז

3. וְרַבִּים מֵהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְרָאשֵׁי הָאָבוֹת הַזְּקֵנִים אֲשֶׁר רָאוּ אֶת הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּיָסְדוֹ זֶה הַבַּיִת בְּעֵינֵיהֶם בֹּכִים בְּקוֹל גָּדוֹל וְרַבִּים בִּתְרוּעָה בְשִׂמְחָה לְהָרִים קוֹל: עזרא ג יב

4. וְאֵין הָעָם מַכִּירִים קוֹל תְּרוּעַת הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעָם כִּי הָעָם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְדוֹלָה וְהַקּוֹל נִשְׁמַע עַד לְמֵרָחוֹק: עזרא ג יג

מוסף רש"י

אף חטאת אינה נאכלת. חטאת שהקריבו לא נאכלה לפי שהיו שעירין של [illegible] הנשרפין, לפי שהכניסו דמן לפני ולפנים כדכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה אל אהל מועד לכפר בקדש, כדתנן (זבחים מז.) פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים, דהיינו שעירי ע"ז לצבור (הפסוק הוריות ד.). **בטלו האשכולות.** משרש נגמרה שהכל בהן, עד ימיהן לא היה מחלוקת בחכמי ישראל אלא היו אומרים דבר כנתינתו למשה מסיני וכן הראשונים שנחלקו בסמיכת קרבנות ביום טוב, כחגיגה (טז.) והוא היה מחלוקת ראשון בישראל בדברי תורה (סוטה מז.). **איש שהכל בו.** תורה באמתה ואין דופי ושכחה ומחלוקת (שם מז.). **גונח.** פלנייר"א, גועק מפני כאב הלב לא היה יכול להשיב ריחו (ב"ק פ.). **לסטים מזוין.** רועה בשדות אחרים וגוזל את הרבים (שם). **אין מגדלין בהמה דקה בארץ ישראל.** מפני ישוב א"י שמבעיר את השדות וכל שדות א"י שתתן לישראל (שם עט:).

שיטה מקובצת

א] יוסי הבאים מהשבי: ב] תיבות בני בקר נמחק: ג] תשעים וששה כבשים שבעים ושבעה צפירי חטאת: ד] והא הכא (תיבת דאיכא נמחק) דמתו בעליה וקרבה משמע אבל אי הוה סבר אינה מתה ניחא וכן למאי דמסיק אין מתה בצבור וקשה דמ"מ קשה נהי דאינה מתה מ"מ תרעה אצ"ל דלמ"ד כו' ואי"ת תיקשי למתני' דר"י דאית ליה נתכפרו דצבור מתה ובמתה דצבור לא פליג כדמשמע במתניתין דאמר ר"ש מה מצינו כו' משמע דבהנהו כו' לא פליג ר"י ואפ"ה פליג בנתכפרו דצבור וי"ל דודאי היכא דלא מתו כל הבעלים לא פליג ר"י אבל היכא דמתו כל הבעלים כגון הכא דמסתמא מתו כל אותם שהיו בימי צדקיה והוה ס"ד למאן דאית ליה דנתכפרו מתה בצבור כמו כן מתו כל הבעלים תמות בצבור ומסיק רב פפא דאפי' למ"ד כו' אפי' מתו כל הצבור לפי שאין צבור מתים כלומר אפי' מתו כולם אין להם תורת מתה וכן משמע הסוגיא דהכי פירושא מדבעיא מנלן לרב פפא הא כו'. תוס' אחרות: ה] הא. גליון ואע"ג דברייתא היא לקמן בעי מנלן מקרא: ו] התם ס"א אלא דיוקא דרב פפא משעירי רגלים כו' אלא לאו ש"מ חטאת שמתו בעליה קריבה בצבור ודלמא שאני שעיר דר"ח דקא איתיה לרוב צבור בימי עזרא נמי הכי הוה דכתיב ורבים מהכהנים וגו': ז] הבית בעיניהם כו': ח] בתרועה וגו' ודלמא הנך מיעוטא הוו לא מצית אמרת דכתיב ואין העם מכירין קול תרועת השמחה לקול בכי: ט] אלא אילים תשעים וששה וכבשים שבעים ושבעה כנגד: י] היתה ה"נ הוראת שעה היתה: יא] האשכולות מאי אשכולות אמר רב יהודה איש שהכל בו. גליון פי' הקונטרס תורה ויראת חטא כו' וקשה דהוי בימי שפוט השופטים דור ששפטו שופטיהם טול קורה [illegible] שלמדין כמשה רבינו: יב] דאישתכח אישתכח תיבת להו נמחק: יג] והא תניא משמת משה כו' אלמא מיד אחר פטירת משה היה מחלוקת אלא לא הוו גמירי כמשה דאלו הוו גמירי היה להם לכוין שמעתם אליבא דהלכה ולא לחלוק. פי' מתוס': יד] טיהרו ס"א במאי דאישתכחה רבו מטהרין במאי דהוו גמירי כו' ליבא דאימעיט כלומר מה שהיו חולקים בהלכות שנשתכחו דבוה ודאי לא היה לב לכוין כמשה פי' מתוס': טו] חלב עז רותח משחרית לשחרית והביאו עז וקשרו לו כו' חלב שחרית נכנסו: טז] לבקרו מיד הניחו ויצאו כשמה ישבו: יז] אומר שעירים י"ב של: יח] שבטים שהיו בימי צדקיה שעבדו עבודה זרה כו' ובצבור בעבודה זרה מביאין שעיר: יט] דחטאות נינהו: כ] צדקיהו דכתיב ורבים וגו' אלמא שעדיין היו חיים מאותן של בית ראשון שבימי צדקיהו הס"ד: כא] המריעים והבוכים היו: כב] שנשתכחו שכחו הס"ד: כג] נתמעט ס"א וכשמעשה בא לפניהם לטהר או לטמא לא היו יודעין ללמוד מתוך משנתם או לסבר בדמיו מילתא מתוך מגמר כו': כד] על ישראל נ"ל (וזהו לשון הב"א): כה] קאי והיא שנויה בת"כ בפרשת פר העלם דבר והכי תני לעיל מיניה ופר שני בן בקר תקח לחטאת גבי לוים כתיב מה ת"ל שני אם ללמד שהם שנים הרי כבר נאמר ועשית את האחד חטאת ואת האחד עולה אלא מה תלמוד לומר שני לומר לך מה (חטאת) עולה אינה נאכלת אף חטאת זו אינה נאכלת פי' אותה חטאת לא נאכל שהיתה מילואים כיוצא בו אמר רבי יוסי פי' שנקראת חטאת עולה לומר שאינה נאכלת ולהקיש לעולה (תיבת תניא נמחק) גליון וכן היא שנויה בהדיא בהוריות בספ"ק (דף ה ע"ב) על כו': כו] גבי לוים תיבות עולה ויורד ל"ש ונמחק: כז] כמ"ד בהוריות דכל שבט איקרי קהל בעבודה זרה: כח] הכא דמתו בעלים תיבת דאיכא נמחק: כט] ובר ואימא רבינו לא נשנית ההלכה ואומר: ל] היא ומאי משני מ"מ רעיה בעי אלמא: לא] סלקא דעתין אית ך' נמחק:

מסורת הש"ס

א) הוריות ו., ב) נ"ל ופסה, ג) [לקמן טו.], ד) בעיניהם, ה) [נ"ל ואין העם מכירים קול תרועת השמחה], ו) סוטה מז., ז) [סוטה מז: ע"ש], ח) [נ"ל אמר], ט) [לקמן טו.], י) [תוספתא ב"ק פ"ח ה"ג], כ) ב"ק פ., ל) תוספתא [דשביעית פג] [וב"ק פ"ח ה"ד] [ב"ק עט: תענית כה.], מ) [ב"ק קג:], נ) ב"ק מ"ו, ס) [ויקרא ד], ע) [תו"כ ויקרא דחובה פרק ח], פ) ב"ק מ"ז, צ) נ"ל ער, ק) ני' נ"ק דכתיב גבי לוים ופר השני תקח לחטאת בני לעולה מה עולה כו' וברייתא זו הובא בהוריות דף ה ע"ב, ר) [ועי' בהוריות ו. דמסיק דלאתי כר"ש דהעלו והכר חטאו עד תריסר זימנין ותלוי לייבש ומלאתי במהרש"א בהוריות ד"ה נמצא כיוצא בו וכו' ממה אתום' דהכא], ש) והא הכא דאיכא דמתו בעלים. נ"ק, ת) אין כפרה למתים דמייתי על הא. נ"ק, א) וא"ת כיון דקס"ד דמאן כו' והד"א. נ"ק, ב) א"כ תקשי. נ"ק.

הגהות הב"ח

(א) גמ' שבעים ושבעה צפירי חטאת: (ב) שם שאין הציבור מתים דגמרינן מעשירי: (ג) שם מהכהנים והלוים: (ד) שם אלא אלים וכבשים כנגד מי אלא הוראת: (ה) רש"י ד"ה וחטאת וכו' דכתיב וצפירי חטאת: (ו) ד"ה ואף חטאת וכו' ולציבור מביאין פר ושעיר לחטאת וכו' והן שעירין: (ז) ד"ה היט וכו' דחטאות: (ח) ד"ה ודילמא וכו' ומדאקריב י"ב שעירים: (ט) תוס' ד"ה כיוצא וכו' היכא קאי תימה והא תניא בת"כ על וכו' דכתיב גבי לוים ואת השני יעשה עולה נ"ב והכי איתא בסוף פ"ק דהוריות דף ו' להדיא כיוצא בו על חטאת לוים ע"ש: (י) ד"ה על עבודה זרה וכו' ואתיא כמאן דאמר נ"ב עי' בסוגיא דספ"ק דהוריות איתא שם להדיא אפי' כר' מאיר דכ"ד מביאין ולא ליבור מסכתא לה י"ב כגון דחטאו והוזרו וחטאו עד תריסר זימנין ע"ש:

גליון הש"ס

גמ' כל אשכולות. עי' כ"כ דף טו ע"ב תוס' ד"ה דוד:

הגהות הגר"א

[א] גמ' אלא כבשים כו'. ולא פריך אילים כיון שהיו נדבה י"ל שהקריבו שמונה לכל שבט אבל כבשים אין המספר מכוון (עי' בהוריות ובהגהות הב"ח כאן):

לעזי רש"י

פלני"ט [פלניאנ"ט]. גונח.

רבינו גרשום

אף חטאת אינה נאכלת שעל ע"ז הביאום. והוו שעירים הנשרפים: והא הכא דמתו בעלים. דורו של צדקיהו וקא קרבה וקשיא לר' יהודה: אמר רב פפא אפילו [למאן דאמר חטאת שנתכפרו] כו'. וליכא למירק הא מיהא לפי שאין דין מתה בצבור ולא קשיא לר' יהודה: [אי נימא משום דכתיב תחת אבותיך יהיה בניך. דהבן במקום האב הוא ולא הוי כמת: אי הכי אפי' ביחיד נמי. נימא דבן במקום אב קאי ולא ליהוי חטאת שמתו בעליה]: דקאמר רחמנא לאיתויה מתרומת הלשכה דכתב זאת [עולת] (תורת) חדש בחדשו חודש והבא קרבן מתרומה חדשה: [ודילמא מתו להו כן מרייהו. דהני זוזי אלא ש"מ דאין דין מיתה בצבור]: ואיבעית אימא כי אקרבינהו להני חטאות. דשעירי עבודה זרה אחיי דאישתיור מההוא דרא אקרבינהו דלא הוי חטאת שמתו בעליה והא נמי דקא ילפת משעיר דר"ח ודילמא שאני שעיר דר"ח דהא איתיה לרוב צבור דקיימין דאקדישו הנהו זוזי ובימי עזרא נמי הוה עדיין רוב צבור של דורו של צדקיהו קיימין. [והיכי מקרבי קרבן לעבודה זרה והא מודין הוו]: הוראת שעה היתה: לפנים משורת הדין: היו למדין תורה. בדקדוק כמשה: אם רבו מטהרין. [טיהרו] אלמא לא בריר להו כמשה: מאי דאישתכח, בימי אבלו קאמר אם רבו מטהרין טיהרו, ל"א הני מילי ליבא דאימעיט היינו נמי בהלכות שנשתכחו בימי אבלו דמשה: ורבנן (אמר) ר' יהודה בר אילעאי (ואמר) [או] רבי יהודה בן בבא (קאמר) דהוו דרי דרי בתר יוסי בן יועזר ולא נמצא בהן שום דופי:

א) נראה דצ"ל וי"ל דודאי כיון וכו' והפר"ד ואח"כ מה"ד קס"ד, וא"ת תקשי וכו':

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com